

Дмытريف Р. М. Типичные следственные ситуации начального этапа расследования противодействия законной хозяйственной деятельности

Проведено анализ понятия «типичная следственная ситуация», а также категории задания досудебного расследования. На этом основании выделены типичные следственные ситуации во время расследования противодействия законной хозяйственной деятельности, что возникают на начальном этапе производства, их смысловое наполнение.

Ключевые слова: следственная ситуация, начальный этап расследования, противодействие законной хозяйственной деятельности.

Dmytriv R. M. Typical investigative situations of the initial investigation stage of legal economic activity counteraction

The analyses of the concept of a typical investigative situation as well as the categories of pre-trial investigation tasks are conducted in the article. On this basis, typical investigative situations during investigation of counteraction to legal economic activity arising on the initial stage of the proceedings, their contents are distinguished.

Key words: investigative situation, initial stage of investigation, counteraction to legal economic activity.

Стаття надійшла 13 вересня 2013 р.

УДК 343.985: 343.347.1 (477)

І. П. Жига

ПРАВОВІ ОСНОВИ ПРОТИДІЇ ВВЕДЕННЮ В ОБІГ НА РИНОК УКРАЇНИ НЕБЕЗПЕЧНОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ ПРОДУКЦІЇ

Розглядаються законодавчі акти, які становлять правову основу безпечного обігу на ринку України продовольчої продукції.

Ключові слова: забезпечення, правове забезпечення, безпечна продукція, заходи забезпечення.

Постановка проблеми. Зміцнення продовольчої безпеки в умовах сучасного світу, який глобалізується і характеризується низкою нових викликів, зокрема екологічного характеру, щораз актуальніший. Що стосується України, то тут розпочато процес становлення системи державного регулювання продовольчої безпеки і поки що він не охоп-

лює всі ланки ринку і всіх його учасників. Наслідком цього є недотримання вимог до випуску продовольчої продукції, що призводить до порушення балансу їх споживання, а це є загрозою для суспільного здоров'я населення України. Одним із головних чинників гарантування продовольчої безпеки і на державному, і на рівні суб'єктів господарювання є дотримання вимог нормативно-правової бази в окресленій сфері.

У протидії злочинам, що вчиняються у продовольчій сфері, співробітникам ДСБЕЗ необхідно знати нормативні акти, які регулюють вказані правові відносини, а також обов'язки підприємницьких структур, державних і контролюючих органів, що функціонують у цій сфері.

Мета статті полягає у дослідженні нормативних актів, які регулюють обіг на ринку України безпечної продовольчої продукції.

Стан дослідження. Упродовж останніх років окремі аспекти правової відповідальності за випуск або реалізацію небезпечної продукції досліджували: П. П. Андрушко, О. М. Готін, Н. О. Гуторова, О. О. Дудоров, А. Е. Жалінський, М. Й. Коржанський, В. О. Навроцький, О. І. Перепелиця, А. М. Ришелюк, В. Є. Скомороха, Є. А. Стрельцов, В. Я. Тацій, М. І. Хавронюк та ін.

Частково питанням безпеки продуктів харчування та предметів побуту як одних із найбільш важливих елементів права на безпечне їх споживання приділяють увагу такі відомі вчені: О. І. Юриш, О. І. Красовський, М. І. Ковальов, Л. О. Красавчикова, М. М. Малєїна та ін.

У загальній теорії права під правовим регулюванням розуміється результативний, нормативно-організаційний вплив, який здійснюється на суспільні відносини за допомогою системи правових засобів (юридичних норм, правовідносин, індивідуальних приписів) з метою їх упорядкування, охорони, розвитку відповідно до суспільних потреб. Упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона і розвиток здійснюється за допомогою конкретних норм права та правового впливу [1, с. 163].

В. В. Копейчиков зазначає, що правовий вплив – це дія права на широке коло суспільних відносин, свідомість і поведінку людей за допомогою правових норм. Правове ж регулювання, як продовжує вчений, – це специфічний вплив, який здійснюється правом як особливим нормативним інституційним регулятором [2, с. 217].

Виникнення терміна «забезпечення» та відповідних теоретичних конструкцій профільного характеру у чинній Конституції саме в

аспекті прав і свобод людини визначає не тільки предмет і мету діяльності держави, а й концепцію реалізації такої мети через багатограний, комплексний регулюючий механізм, заснований на конституційно-правових відносинах, – конституційно-правове забезпечення. Методологічна цінність такого підходу до розробки правових категорій, на думку А. М. Васильєва, сприяє об'єднанню правових знань у спеціальних юридичних науках, дозволяє розглядати правову форму громадського життя з єдиної, загальної позиції, теоретично формувати її загальну картину, сприяти цілісності пізнавальної дійсності у всіх галузях юридичної науки [3, с. 96].

Для визначення категорії «правове забезпечення» доцільно визначити лінгвістично-правову сутність терміна «забезпечення», уявлення про яке відображено у багатьох енциклопедичних виданнях і науковій літературі. Так, у довідковій літературі термін «забезпечення» має декілька значень. Наприклад, В. І. Даль пояснює термін «забезпечення» як забезпечення всім необхідним, захист від збитків, нестатку, від небезпеки, яка загрожує певній особі [4, с. 577]. У Словнику російської мови С. І. Ожегова слово «забезпечити» означає зробити цілком можливим, дійсним, реально виконаним; захистити, оборонити [5, с. 427]. За визначенням Г. П. Князькової, зазначений термін визначає як створення всіх необхідних умов для здійснення чого-небудь, гарантування чого-небудь [6, с. 724]. Саме у такому сенсі поняття «забезпечення» широко використовується у юридичній літературі, зокрема під час дослідження проблем попередження злочинів [7, с. 23–24].

Енциклопедичну еволюцію досліджуваного терміна завершує тлумачення, що міститься у Великому тлумачному словнику сучасної української мови, де слово «забезпечити» означає створити надійні умови для здійснення чого-небудь; гарантувати щось; захищати, охороняти когось, щось від небезпеки [8, с. 281].

Виклад основних положень. Працівники підрозділів ДСБЕЗ у протидії злочинам у визначеній сфері керуються вимогами відповідних законів України, Указами Президента, Постановами КМУ та відомчими нормативними актами. Відповідно правовою основою забезпечення продовольчої безпеки є міжнародні конвенції, Конституція України, Кримінальний і Цивільний кодекси України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, закони України «Про захист населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру», «Про захист людини від впливу іонізуючих випромінювань», «Про захист прав споживачів», «Про якість та безпеку харчових про-

дуктів і продовольчої сировини», «Про підтвердження відповідності», «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності», «Про стандартизацію», «Про вилучення з обігу, переробку і утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції», «Про державний ринковий нагляд і контроль», «Про загальну безпечність нехарчової продукції», «Про оптові ринки сільськогосподарської продукції», «Про державну підтримку сільського господарства України» і ін., Укази Президента України, постанови КМУ та ін.

У грудні 1992 р. у Римі відбулася Міжнародна конференція з питань харчування, організована Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ), Продовольчою та сільськогосподарською організаціями ООН (РАО), на якій представники урядів 159 країн світу, зокрема з України, одногослосно прийняли Всесвітню декларацію і План дій у галузі харчування населення. Одним із ключових положень конференції було визначено, що здоров'я громадян на 50% залежить від соціально-економічних умов і способу життя, найважливішою складовою якого є харчування. За даними експертів ВООЗ, майже 80% населення землі страждають на харчове несприйняття [9, с. 156].

У вересні 2002 р. Україна приєдналася до Картахенського протоколу про біологічну безпеку. Основним принципом протоколу є застереження: держава може відмовитися від увезення на її територію ГМО, якщо вважає, що такі організми спричинять небезпеку, не порушуючи при цьому правила ВТО [10, с. 100].

Проблема безпечності продуктів харчування та зміст права на інформацію щодо характеру вмісту тих чи інших продуктів особливо пов'язана генно-модифікованими організмами. Як прогнозує Організація Об'єднаних Націй, до 2030 року потреба населення Землі в продуктах харчування зростає на 60% і без застосування хімічних засобів захисту рослин задовольнити її буде неможливо. 2002 року ООН задекларувала на Всесвітньому саміті у Йоганнесбурзі відмову до 2020 року від отрутохімікатів, застосування яких є постійним джерелом загрози для здоров'я людини та довкілля. За даними німецьких спеціалістів, близько 100000 людей вмирає щороку у світі через неправильне поводження з хімічними засобами захисту рослин [11, с. 10].

Так, Європейська соціальна хартія, що вступила у силу з 26 лютого 1965 року, закріплює положення, відповідно до якого держава входить до тих, що дотримуються права на охорону здоров'я, яка охоплює такі елементи: загальні заходи, спрямовані на недопущення забруднення повітря та води, захист від радіації та шумів, контроль

якості продуктів харчування та стану навколишнього середовища [57, с. 516].

Аналіз чинного законодавства з огляду на якість продукції, зокрема безпечність сільськогосподарської продукції, продовольства і сировини, свідчить про необхідність розмежування «правового поля» для забезпечення виробництва екологічно чистої (безпечної) продукції, продовольства і сировини. Це правове поле органічно об'єднує законодавство про стандартизацію, метрологію та сертифікацію продукції, продовольства і сировини, законодавство про їх виробництво і збут з одночасним захистом прав споживачів. І. Бакай акцентує на необхідності принципово нового підходу законодавця до визначення поняття «якість» та його уніфікації, оскільки правові акти містять різні поняття якості з точки зору аграрного, адміністративного, цивільного, трудового й екологічного права. Він зазначає про становлення стабільної тенденції гармонізації національного законодавства із загальноєвропейським про якість, безпеку продукції, про захист прав споживачів із одночасним установленням в Україні більш жорстких вимог, ніж у деяких країнах Європейського Союзу, до безпечності продовольства, продуктів харчування [13, с. 86–87].

Конституція України та Цивільний кодекс України визначають, що життя і здоров'я людини, її честь і гідність, недоторканість і безпека є найвищою соціальною цінністю (ч. 2 ст. 201 ЦК України). Згідно з Конституцією України кожному громадянину гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення (ст. 50 Конституції України).

Особливо важливим видається у цьому контексті правове регулювання безпеки у частині здійснення особою права на безпечність об'єктів споживання, до яких належать продукти харчування.

Керуючись цими та іншими конституційними нормами, працівники ДСБЕЗ захищають права і свободи громадян, власність у всіх її формах, інтереси суспільства та держави від протиправних посягань у сфері економіки. При цьому вони повинні неухильно дотримуватись таких конституційних принципів, як законність, недоторканність особи, житла, охорона особистого життя громадян, таємниця листування, телефонних розмов і телеграфних повідомлень, презумпція невинуватості тощо, покликані поважати гідність особи та проявляти до неї гуманне ставлення, захищати права людини незалежно від її соціального та майнового стану, расової та національної належності, громадянства,

віку, мови та освіти, віросповідання, політичних й інших переконань і неупереджено виконувати поставлені завдання [63, с. 78].

Майбутнє нашої держави охоплюється комплексом різних чинників (політичні, економічні, соціальні, правові та інші), що значно впливають на демографічну ситуацію нашої держави і стан здоров'я її населення, який останніми роками став доволі критичним. Певним чином це негативно вплинуло на розвиток продуктивних сил і рівень добробуту громадян України.

Закон України «Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини» (ст. 1) визначає продовольчу безпеку як відсутність загрози шкідливого впливу харчових продуктів, продовольчої сировини та супутніх матеріалів на організм людини. Під неякісною продукцією розуміють таку, якісні показники та споживчі властивості якої не відповідають тим, що зазначені у декларації про відповідність, у нормативних документах та нормативно-правових актах. Небезпечна продовольча продукція – це така продукція, показники безпеки якої не відповідають установленим в Україні нормам для цього виду продукції, а також споживання, використання якої пов'язане з підвищеним ризиком для життя і здоров'я людей.

У ст. 4 цього Закону вказується, що неякісні, небезпечні для життя і здоров'я людини або фальсифіковані харчові продукти, продовольчу сировину і супутні матеріали забороняється виготовляти, ввозити, реалізовувати, використовувати в гуртовій та роздрібній торгівлі, громадському харчуванні. Крім того, особисту харчову безпеку трактують не тільки з огляду на відсутність прямої загрози шкідливого впливу на організм людини, а також і на недопущення негативних наслідків споживання продуктів харчування, продовольчої сировини та супутніх товарів і для безпосереднього споживача, і для його нащадків. Під показниками безпеки продовольчої продукції необхідно розуміти науково обґрунтовані показники вмісту у такій продукції шкідливих та ймовірно шкідливих для здоров'я людини компонентів чи речовин, а також таких компонентів і речовин, наслідки впливу яких на організм за існуючих норм контролю не можливо визначити і спрогнозувати. Відтак небезпечною вважається продовольча продукція, споживання якої пов'язане з підвищеним, ймовірним або невизначеним ризиком для здоров'я та життя людини або його нащадків. Це обумовлює необхідність закріплення у законодавстві такого елемента права, як презумпція недоброякісності продукції [14].

Відповідно до Закону України «Про підтвердження відповідності» вся продукція проходить сертифікацію, за допомогою якої визна-

ється в установленому порядку органом, який документально засвідчує відповідність продукції, систем якості. Стаття 11 регламентує, що за результатами проведення сертифікації продукції у разі позитивного рішення призначеного органу з оцінки відповідності заявникові видається сертифікат відповідності [15].

Закон України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» визначає правові та організаційні засади розроблення і застосування національних стандартів, технічних регламентів і процедур оцінки відповідності. Стаття 13 зазначає, що метою розроблення і застосування технічних регламентів є захист життя та здоров'я людини, тварин, рослин, національної безпеки, охорони довкілля та природних ресурсів, запобігання недобросовісній практиці [66].

Водночас Закон України «Про стандартизацію» визначає технічні умови та встановлює технічні вимоги, яким повинні відповідати продукція. Згідно зі ст. 14 Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації має право встановлювати знак відповідності продукції національним стандартам. Національний знак відповідності продукції національним стандартам – знак, який засвідчує відповідність позначеної ним продукції всім вимогам стандартів, які поширюються на цю продукцію [17].

Стаття 5 Декрету КМУ «Про державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил та відповідальність за їх порушення» зазначає, що органи державного нагляду відповідно до покладених на них завдань здійснюють перевірку додержання стандартів, норм і правил, з метою забезпечення якості продукції, безпеки життя, здоров'я й майна людей і навколишнього середовища, або суперечать чинному законодавству. Забороняють виробництво, випуск, зберігання, транспортування, використання, реалізацію продукції, зокрема імпортової, та її окремих партій з порушеннями стандартів, норм і правил. У статті 8 вказаного Декрету зазначається, що у разі порушення стандартів, норм і правил суб'єкт підприємницької діяльності (підприємець) несе відповідальність: за передачу замовникові або у виробництво і застосування конструкторської, технологічної та проектної документації, яка не відповідає вимогам стандартів, норм і правил щодо якості продукції і технологічних процесів, розробник цієї документації сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості розробки; за реалізацію продукції, що не відповідає вимогам стандартів, норм і правил, підприємець сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості реалізованої продукції [18].

Указом Президента України «Про Концепцію розвитку охорони здоров'я населення України» [19] визначено, що головним завданням держави є збереження та зміцнення здоров'я населення, сприяння продовження періоду активного довголіття і тривалості життя людей. Створення умов для здорового способу життя, активізація профілактичної діяльності у системі охорони здоров'я передбачає формування державної політики, спрямованої на збереження та зміцнення здоров'я населення, зокрема через систему раціонального харчування.

Наприклад, стаття 8 Закону України «Про дитяче харчування» установлює основні вимоги до сировини, призначеної для виробництва дитячого харчування. У виробництві дитячого харчування застосовується сировина, яка виробляється переважно у спеціальних сировинних зонах. Порядок надання статусу спеціальної сировинної зони та загальні вимоги до них визначаються Кабінетом Міністрів України. У спеціальній сировинній зоні забороняються будівництво промислових і хімічних об'єктів, а також будь-яка інша діяльність, яка, за висновком державної екологічної експертизи, може призвести до погіршення стану довкілля [20].

Закон України «Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів» регулює порядок ліцензування такої діяльності здійснюється на підставі оцінки ризику при поводженні з ГМО та відповідальність за порушення законодавства в галузі поводження з ГМО [21].

Так, стаття 7 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики України» визначає, що основними засадами внутрішньої продовольчої політики держави є: формування конкурентоспроможного агропромислового комплексу, збільшення його експортного потенціалу, гарантування продовольчої безпеки держави; забезпечення високого рівня якості сільськогосподарської продукції та продовольства, формування прозорого ринку відповідної продукції; перехід на європейську модель ринкового нагляду, якості та безпеки продукції. За таких умов пріоритетним завданням держави є пришвидшення здійснення аграрної реформи, недопущення продовольчої кризи, підтримання продовольчої незалежності країни. Значну роль у процесах забезпечення продовольчої безпеки виконують центральні органи виконавчої влади, яким чинним законодавством надано компетенцію щодо розробки та реалізації державних заходів у сфері забезпечення продовольчої безпеки [22].

Так, Закон України «Про захист прав споживачів» (п. 27 ст. 1) надає визначення фальсифікованої продукції, яка виготовлена з порушенням технології або неправомірним використанням знака для товарів і послуг, чи копіюванням форми, упаковки, зовнішнього оформлення, а також неправомірним відтворенням товару іншої особи [23].

Безпечна продукція – це продукція, яка за звичайних умов використання, зберігання, транспортування, виготовлення, фасування і утилізації не містить ризику чи лише мінімальний, сумісний з використанням продукції, який можна вважати за прийнятний і який відповідає високому рівню охорони безпеки життя, здоров'я, майна споживача та довкілля [24, с. 21].

Згідно із Законом України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» Державна санітарно-епідеміологічна служба вживає заходів щодо безпечності харчових продуктів з метою захисту життя і здоров'я людей від ризику, що виникає від споживання харчових добавок, забруднюючих речовин, токсинів або хвороботворних організмів у харчових продуктах. Ст. 46 зазначеного закону передбачає адміністративну відповідальність та фінансові санкції за порушення санітарного законодавства [25].

Що ж стосується Закону України «Про державний ринковий нагляд і контроль», то цей нормативно-правовий акт установлює правові та організаційні засади здійснення державного ринкового нагляду і контролю нехарчової продукції в Україні. Сфера дії цього Закону поширюється на відносини щодо здійснення ринкового нагляду за продукцією, що охоплюється встановленими вимогами, крім таких видів продукції, як послуги та роботи; харчові продукти, харчові добавки, ароматизатори, дієтичні добавки та допоміжні матеріали для переробки харчових продуктів; продукти тваринного походження; корми, кормові добавки та премікси; живі рослини і тварини; продукція людського, рослинного і тваринного походження, що безпосередньо використовується як репродуктивний матеріал, призначений для відтворення; спирт, алкогольні напої та тютюнові вироби; лікарські засоби та ветеринарні препарати; наркотичні засоби, психотропні речовини, їх аналоги і прекурсори; ядерні матеріали, спеціальні матеріали, що розщеплюються, інша продукція у сфері використання ядерної енергії; вироби військового призначення; об'єкти містобудування [26].

Також цей нормативно-правовий акт установлює основні принципи ринкового нагляду і контролю продукції. Зокрема, ними є: пропорцій-

ність заходів ринкового нагляду, що вживаються органами ринкового нагляду, рівню загрози суспільним інтересам; об'єктивність, неупередженість і компетентність органів ринкового нагляду і митних органів під час здійснення ринкового нагляду і контролю продукції; прозорість здійснення ринкового нагляду і контролю продукції, доступність і відкритість інформації у цій сфері; координованість дій органів ринкового нагляду і митних органів та взаємодія між ними; неприпустимість поєднання в одному органі повноважень органу ринкового нагляду та органу з оцінки відповідності; додержання прав і захист інтересів суб'єктів господарювання, споживачів (користувачів) під час здійснення ринкового нагляду і контролю продукції; неприпустимість дискримінації суб'єктів господарювання та недопущення недобросовісної конкуренції; плановість і системність заходів ринкового нагляду і контролю продукції, їх постійне вдосконалення на основі регулярної оцінки та аналізу; забезпечення співпраці між суб'єктами господарювання та органами ринкового нагляду і митними органами; забезпечення захисту конфіденційної інформації, одержаної під час здійснення ринкового нагляду і контролю продукції; відповідальність органів ринкового нагляду, митних органів та їх посадових осіб, які здійснюють ринковий нагляд і контроль продукції, за шкоду, завдану суб'єктам господарювання внаслідок непропорційного та неправомірного застосування заходів ринкового нагляду та контролю продукції, та ін.

Цей закон установлює права та обов'язки суб'єктів господарювання, повноваження митних органів щодо здійснення контролю продукції; повноваження Кабінету Міністрів України у сфері ринкового нагляду і контролю продукції.

В умовах членства України у СОТ успішна реалізація аграрної реформи і державної продовольчої політики безпосередньо залежить від ефективності та результативності діяльності органів державного управління, яким чинним законодавством надано компетенцію у сфері забезпечення продовольчої безпеки держави [27, с. 38].

Висновки. У формуванні процесу боротьби з зазначеними злочинами Україна повинна зважати на особливості самої системи продовольчого ринку, яка має координуватися не тільки з національною системою законодавства та економічним розвитком держави, а й із міжнародною системою протидії, яка сформувалася і має свої принципи функціонування. Українське законодавство потребує постійного удосконалення.

На нашу думку, правове забезпечення обігу продовольчої продукції – це створення сприятливих умов для здійснення підприємницької діяльності та охорони прав громадян на споживання доброякісної про-

дукції, вжиття державними органами матеріальних і процесуальних заходів щодо ліквідації обігу на ринку України небезпечної продукції.

1. Оперативно-розыскная деятельность: учебник. – 2-е изд., доп. и перераб.; под ред. К. К. Горяинова, В. С. Овчинского, Г. К. Синилова, А. Ю. Шумилова. – М.: ИНФРА, 2004. – 794 с.

2. Загальна теорія держави і права / за ред. В. В. Копейчикова. – К.: Юрінком, 1997. – 620 с.

3. Васильев А. М. Правовые категории. Методологические аспекты разработки системы категорий теории права / А. М. Васильев. – М.: Право, 1976. – 265 с.

4. Даль В. И. Толковый словарь живого великорусского языка. в 4-х томах. Т. 2 / В. И. Даль. – М.: Русский язык, 1978. – 779 с.

5. Ожегов С. И. Толковый словарь русского языка: 80000 слов и фразологических выражений / С. И. Ожегов, Н. Ю. Шведова // РАН; Институт русского языка им. В. В. Виноградова. – 4 изд., доп. – М.: Азбуковник, 1999. – 944 с.

6. Словарь русского языка в четырех томах / под ред. Г. П. Князькова, Т. Н. Поповцева, М. Н. Судоплатова. – М.: Государственное изд-во иностранных и национальных словарей. – 1957. – Т. 2: К–О – 1015 с.

7. Герасимов С. И. Концептуальные основы и научно-практические проблемы предупреждения преступности / С. И. Герасимов. – М.: МГУ, 2001. – 54 с.

8. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В. Т. Бусол. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.

9. Гребенюк М. Правове регулювання фізіологічних норм харчування як основи забезпечення продовольчої безпеки / М. Гребенюк // Право України. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2010. – №6. – С. 154–160.

10. Ярчак В. Екологічна безпека продуктів харчування / В. Ярчак // Підприємство, господарство і право. – 2009. – № 5. – С. 100–103.

11. Пестициди: 100000 жертв щороку // Урядовий Кур'єр. – 2003. – № 109. – Ст. 10.

12. Европейское право: учебник для вузов / под общ. ред. Л. М. Зитина. – М.: Норма, 2000. – 633 с.

13. Бакай І. Правове забезпечення виробництва екологічно чистої (безпечної) продукції в АПК / І. Бакай // Право України. – 1998. – № 1. – С. 86–91.

14. Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини: Закон України від 23 грудня 1997 р. // Відомості Верховної Ради. – 1998. – № 19. – Ст. 98.

15. Про підтвердження відповідності: Закон України від 17 травня 2001 року № 2406-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 32. – Ст. 169.

16. Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 12. – Ст. 101.

17. Про стандартизацію: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 31. – Ст. 145.

18. Про державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил та відповідальність за їх порушення: Декрет КМУ № 30–93 // Голос України. – 21.04.93.

19. Про Концепцію розвитку охорони здоров'я населення України: Указ Президента України від 7 грудня 2000 р. № 1313 // Офіційний вісник України. – 2000. – № 49.

20. Про дитяче харчування: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 44. – Ст.433.

21. Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 35. – Ст. 484.

22. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики України: Закон України від 01.06.2010 р. № 2411 // Відомості Верховної Ради України.

23. Про захист прав споживачів: Закон України // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 30. – Ст. 379.

24. Гулявська У. В. Правове регулювання умисного введення в обіг на ринку України небезпечної продукції / У. В. Гулявська // Актуальні проблеми правоохоронної діяльності: матеріали науково-практичної конференції (Київ, 20 грудня 2010 р.). – К.: ФОП Ліпкан О. С., 2010. – С. 20–23.

25. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення: Закон України, введений в дію Постановою ВР № 4005 від 24.02.94 // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 27. – Ст. 219.

26. Про державний ринковий нагляд і контроль: Закон України // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1998. – № 40. – Ст. 378.

27. Гребенюк М. В. Система органів державної влади у сфері забезпечення продовольчої безпеки за законодавством України // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2010. – № 7. – С. 38–48.

Жига И. П. Правовые основы противодействия введению в обращение на рынок Украины опасной продовольственной продукции

Рассматриваются законодательные акты, которые составляют правовую основу относительно безопасного обращения на рынке Украины продовольственной продукции.

Ключевые слова: *обеспечение, правовое обеспечение, безопасная продукция, мероприятия обеспечения.*

Jiga I. P. Legal frameworks of counteraction of putting capital into circulation of dangerous food products in the market of Ukraine

Legislative acts that make legal framework of safe circulation of food products in the market of Ukraine are examined.

Key words: *provision, legal provision, safe products, measures of provision.*

Стаття надійшла 11 липня 2013 р.